

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 19. Ex hoc totam habuit in Christum Patris auctoritatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

ejus Ioseph ex hac divinâ immensâque benedictione beatus esse debuit, & ab omnibus generationibus dici: quate non ante desponsationem vel momento uno Divi Iosephi Sponsam Spiritus Sanctus fecundare voluit, ut per hoc vulvæ & uberum participationem accipere possêt.

CAPUT XIX.

Ex hoc totam habuit in Christum Patris Auctoritatem.

I. **I**N Divinissimo Dominicæ Incarnationis Mystério hoc inter cætera mirabile, quod in eo ipsum imum usque ad magnitudinis apicem evexit Deus, & è contra magnitudinem ipsam usque ad imi fundum depressit. Quid enim Deus? quid homo? Quid Deo majus vel altius? quid homine vilius? Quæ ergò major humiliatio, quàm quod Deus usque ad hominem descenderit in Incarnatione? quæ etiam major elevatio quàm quod in eâ homo usque ad Deum ascenderit? Hoc nihil sublimius, illo nihil demissius.

II. Sed est alia ex hoc ineffabili Mystério elevatio, est & alia depressio ex præcedentibus consecraria & illis affinis ac vicina, elevatio nempe Mariæ & Iosephi: & depressio secunda Christi Domini: Nonne summa fuit elevatio horum Sacrorum Conjugum, Mariæ in quâ, Iosephi sub quo, hoc Mystèrium divinitus operatû est? Illius quæ per hoc Mystèrium in Matrem Dei evecta est? hujus qui in ejusdem Dei Patrem sublimatus est? Et quò altius ascendere potuissent puræ creaturæ? sed quæ depressio major illâ Christi qui cum licet homo, tamen substantialiter etiam Deus esset (cui proinde cuncta servitutum debent:) illis tamen Sanctissimis Conjugibus subditus esse voluit? Unde optimè Albertus Magnus in hæc verba, *Descendit cum eis Nazareth, & erat subditus illis*, Luc. cap. 2. vers. 51. Sic ait: Congruè verbo descendit utitur & propter situm loci, & propter humilitatem: à Majestate descendit cum parentibus humilis sub ipsis (recor-

datus præcepti sui Exodi cap. 20. *Honora Patrem tuum & Matrem suam*) vixit.

Sed ut ad Divum Iosephum me convertam, nescio quid prius & amplius in eo mirari debeam, an quod sit Pater Dei? an quod Deus sit subditus illi? utrumque enim summè mirabile, sed hoc secundum meo videri longè mirabilius.

III. Est Divus Iosephus Pater Jesu Christi Domini nostri. Esset licet solum à Christo jam concepto vel nato electus & adoptatus ad id muneris: non enim est adoptio Dei qualis est illa quæ est ab hominibus: hæc quippè præcisè stat in voluntate adoptantis & acceptance adoptati, illa ponit rem in adoptato ut monuimus supra cap. 6. Sed est insuper Pater jure conjugii, *quod enim in meo fundo nascitur meum est*, juxta vulgatam juris præscripçãoem: est ratione efficacis Dei electionis ab æterno: est propter seu per suppletionem in tempore actionis ejus in suâ conjugè secum unâ, per Spiritum sanctum exequentem istam efficacem voluntatem & electionem, & Virgini obumbrantem ex intentione directâ efficiendi illum Christi Patrem; unde & strictius ac verius ejus Pater quàm avus: strictius & verius quàm Pater legalis: firmius & perfectius quàm sint cæteri Patres naturales, & ordinarii filiorum quos ex se genuerunt, quia castius ex Divo Augustino. Est ut minimum sicut Pater fidei nostræ Abraham fuisse Pater illorum, quos Deus illi suscitasset ex lapidibus in ripâ Jordanis vel ejus alveo jacentibus: Est sicut Palma masculus fructuum seu dactylorum, quos Palma foemina profert: est ita ut per illum ac si Christum genuisset, Christi genealogiam deducendam Spiritui sancto visum fuerit: est ita ut Lucas non vereatur cum non tantum Patrem Jesu appellare, sed etiâ parentem, quod nomen est proprium generantium: est ita ut ad ipsum ortus juxta carnem pertineat ex D. Paschasio, ut proinde et si non sit Pater generatione, sit tamen quasi generatione: est denique ita ut paternitas ipsius, à Patribus Græcis, eos producat effectus, vincula, impedimenta, quæ ipsa paternitas per generationem.

A a a 2

Quàm

Quam verum ergo & quam verè debitum nomen! Sed quam magnum nomen! ut aliquatenus concipi valeat.

V. Observandum diligenter mecum quod cum Deus in veteri lege Abrahamæ, Moysi, aliisque SS. Patribus & Prophetis voluntates suas manifestare voluit, natus est ministerio Angelorum, qui ferè semper eis in formâ visibili, corpore scilicet ex aëre assumpto apparebant, & sensibilibus eis loquebantur: quo in munere, licet non esset Deus, quia tamen nomine Dei agebant & loquebantur cum illis, Dei nomen ex eius concessione usurpare & attribuire ipsis licuit: hinc illæ eorum voces, *Ego sum Dominus Deus tuus; ego sum Deus Patris tui Abrahamæ, &c.* Magnus profecto honos, magna gloria, privilegium rarum & singulare Angelis istis concessum, quod Deus eis permisit istud nomen Dei gloriosum assumere.

VI. Sed vide rem miram: quando in novâ lege gratiæ publicanda fuere Dei Incarnati magnalia, publicanda Christi divinitas, magnitudo & excellentia, certificandi Apostoli, & in illis omnes fideles, quod verè esset Filius Dei qui natus erat ut homo, non solum non tunc visi Angeli, non solum non eis concessam hæc verba: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benè complacui* proferre, & sibi nomen Patris arrogare, sed quod magis mirè, nec ipsi Spiritui sancto, licet ipse hic apparuerit in specie columbæ: hoc manifestè patet ex Matth. cap. 3. Marc. cap. 1. & Lucæ cap. 3. qui omnes attestantur, quod *IESU baptizato & orante, apertum est cælum & descendit Spiritus sanctus corporali specie sicut columba in ipsum, & ecce vox, non Spiritus sancti, sed alterius, utique Patris æterni, de Cælo facta est, hic est filius meus dilectus in quo mihi benè complacui.* Ecclesia etiam in officio octavæ Epiphaniæ eandem vocem non alteri tribuit quàm Patri æterno. Eodem quoque modo explicant SS. Patres inter quos D. Cyprianus lib. de Baptismo, *Huc usque Domine Sancte Pater non audivimus te ita loquentem, ut personaliter tibi assignetur loquela quam proferres: Hanc vocem à tua paternitate delatam nemo est qui ambigat,*

non est qui sibi hoc verbum audeat arrogare, unus Ioseph insignitur.

Et ratio est evidens quia descendit Spiritus sanctus corporali specie sicut columba in Christum, vox autem quæ dicebat: *Hic est filius meus dilectus in quo mihi benè complacui*, veniebat de cælo; non ergo vox Spiritus sancti de columbâ quæ insidebat Christo: Non etiam Angeli, tum quia nihil aliud apparuit tunc præter columbam, tum quia dicitur vox illa venisse de cælo, à quo verò illa vox de cælo nisi à Deo Patre.

Magna res & mira, quod Deus Pater hunc titulum *Patris* concessit Divo Iosepho, & non concessit ipsi Spiritui sancto divinitatis suæ conforti, qui tamen antea etiam Angelis nomen suum *Dei* permisit. Magna res, inquam, & mira: Incarnatio quippe Filii Dei cujus opere perfecta est: nonne Spiritus sancti? cuius virtute illius corpus ex purissimo Virginis sanguine in Virgine efformatum est? nonne Spiritus sancti? nonne Spiritui sancto non tantum nomen supremum *Dei* communicatum est, sed etiam ipsum esse *Dei*? Interim tamen nomen Patris respectu filii sui, etiam ut hominis, nec Spiritui sancto, qui tamen eum produxit, concessit Pater, concessit verò Divo Iosepho, qui eum non produxit, quid hoc est? *Non est*, inquit mox num. 6. in fine Divus Cyprianus, *qui sibi hoc verbum Pater audeat arrogare, unus Ioseph insignitur.* Ex hoc collige quàm mirabilis sit D. Ioseph: quàm inter Cælestes est laudabilis: quàm magnus in oculis Dei!

Sed qui dico? ipsi Deus Pater non nomen solum, sed & rem Patris respectu filii sui communicavit, non solum ipsum ad istius nominis participationem adlegit, sed & confortem voluit esse rei istius nominis. Quod si tanta res videtur participare nomini, quid erit ipsi participasse rei, & authoritati? participavit autem huic ut illi, ut patebit ex sequentibus.

Non ergo tantum gubernatorem, nutricium, custodem, aut tutorem, filii sui constituit Pater D. Iosephum. sed suum ita dicam substitutum aut vicem gerentem: electus est, inquam, &

& positus ut locum suum teneret respectu Filii sui, quo nihil ei preciosius, nomenque proprium gereret. O quanta hæc ! quam immensa hæc ! quam incomprehensibilis hæc ejus dignitas ! magnitudo, excellentia ! nam si prima primæ Personæ Sanctissimæ Trinitatis gloria est quod sit Pater, & habeat Filium Deum sicut ipse Deus est : nonne summa sit, immensa, incomprehensibilis Divi Josephi gloria, dignitas, & excellentia oportet, qui cum sit purus homo, habeat tamen filium qui Deus est, si que ipse verè Dei Pater ?

XI. Meretur hinc nostram reflexionem consideratio circumstantiæ temporis in quâ Pater æternus primò Christum Filium suum esse per se contestatus est, ut modò ex D. Lucâ dicebamus, quod scilicet id tum primum evenit, quando Christus à Joanne in Jordane baptizatus est & non ante, & quod in eadem circumstantiâ dicatur ab eodem Evangelistâ Divus Josephus Pater Christi putatus. Sic enim Lucas cap. 3. *IESVS baptizato & orante, apertum est cœlum, & descendit Spiritus sanctus corporali specie sicut columba in ipsum, & vox de cœlo facta est: Tu es filius meus dilectus, in te complacui mihi: & ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph.* Quid hoc sibi vult ? quæ connexio inter testificationem Patris æterni, quod Christus Filius suus sit; & populi existimationem, quâ credebatur ipsum esse filium Josephi ?

XII. Notandum quod in Christi baptismo Joseph pro certo mortuus erat ut dicemus infra part. 3. Tract. 1. Sect. 1. Quo posito ecce tibi latens hæc in re mysterium. Sanctus enim Lucas rationem reddere volens, cur Pater æternus voce delapsâ de cœlo à magnificâ gloriâ in baptismo, primùm Christum filium suum esse in conspectu multitudinis publicè contestari cœperit, videtur innuere id idè factum, quod jam à 30. annis retro elapsis non nisi filius Joseph ab uno quoque existimatus fuerat: cur verò non citius, nec antequam Divus è vivis excessisset Josephus ? nimirum ne potestati & iurisdictioni paternæ, quam ipsemet isti summo viro contulerat, & in quam ipsum

subrogarat in locum suum, quidquam præjudicare videretur, vel gloriæ & honori, qui tanto Patriarchæ ex tantî Filii subjectione accedebat, vel tantillum decederet. Quod cum ita sit nonne ergo tantò melior Angelis effectus Divus Joseph, quanto differentius nomen præ illis hæreditavit ?

XIII. Sed si hoc tibi mirabile videtur quod Pater fuerit Dei, quantò mirabilius quod iste Deus fuerit ipsi ut cæteri filii Patribus subditus ? Res hæc clara est ex Scripturâ Lucæ cap. 2. vers. 51. *Et descendit cum eis Nazareth, & erat subditus illis.* Quàm hoc rarum & mirabile ! quàm inauditum & singulare ! Vide, inquit D. Bernardus serm. de Pascha, *quomodo Magni Consilii Angelus suum consilium postposuit consilio, se potius voluntati Fabri unius.*

XIV. Gloriat Pater æternus quod filium habeat ab æterno Deum sibi consubstantialem, & per omnia æqualem Græci dicunt *omousion* : Divi Josephi prima gloria est, quod eundem in terris habeat filium, sed illum se majorem : Deus enim est, ipse homo : Et tamen vide rem miram, Pater æternus in divinis nullam habet in istum Filium autoritatem, Filius ab illo nullam habet dependentiam, quia cum Pater & Filius sint unicus Deus, unus est ira Pater alterius, ut non sit illius Dominus : & vicissim alter ira est istius filius, ut non sit ei subditus : cum è contra D. Josephus in terris licet sit eodem filio minor, in eum tamen habeat autoritatem, & hic ad illum subjectionem, & ab ejus voluntate dependentiam. *Et erat subditus illis.*

XV. Ergo ut Pater æternus Divum Josephum subrogavit ut in terris suam personam repræsentaret respectu filii sui, ita quoque filius ei in se omnem Patris autoritatem contradidit : non enim est hic filius quales alii, qui ab hominibus generantur. Alii quippe naturaliter & ex necessitate spectant ad suos parentes, scilicet per nativitatem, quam ab ipsis acceperunt : non enim in illorum libertate, vel optione est, ut possint hunc, vel illum Patrem habere, quia non est in eorum potestate aut dispositione ut sint, vel non sint, & consequenter ut se huic, vel illi, vel isti,

seipfos tradant in filios. Sed tu ò Redemptor adorande ! qui licet homo nascaris in fine temporum, Deus tamè es ab æterno ante omnia tempora, tu es tuæ libertatis, tu solus Dominus tui ipsius : & idèd potuisti de te, & de omni quod es, & quod tuum est prout voluisti perfectissimè disponere : quare in uterum Virginis sponte descendis, & illa efficitur Mater tua : te ipsam incomparabili nostro Josepho tradis in filium, & illicò fit Pater tuus in terris, ei te subdis, & in te habet auctoritatem Patris : sic nempe communicatà D. Josepho à Patre æterno Patris qualitate, quam nec filio communicaverat nec Spiritui sancto, hic filius quasi per æmulationem ipsi quoque in terris communicat in se Patris auctoritatem, quam Pater æternus non habebat in cœlis : nonne hoc magnum ?

XVI. Filius Dei etiam ut homo, ratione dignitatis & excellentiæ sui suppositi seu personæ utique divinæ, est supremus Dominus omnium omninò creaturarum quantumvis sublimium ; ita ut ex jure illo & dominio supremo quod habet in illas, possit de illis absolutissimè disponere, possit illas pro ut voluerit & ad quæcumque voluerit cogere, subicere, destruere, &c. nec illis possibile sit resistere : Interim ecce ille ipse per admirabilem suæ pietatis dignationem, stupendamque majestatis suæ abjectionem, non sine summâ summâ superbiæ nostræ confusione & condemnatione, se submittit & subicit homini, cujus cum tanto jure est Dominus, illi obtemperat, mandata ejus excipit, nutus observat, nihil nisi de ejus assensu facit. O profunditatem stupendam humilitatis divinæ ! sed ò altitudinem admirabilem elevationis humanæ ! quandoquidem docente Sanctissimo Bernardo per hoc homo fiat superior ipsius Dei.

XVII. Principari animantibus est quid divinum dicente Deo Genes. cap. 1. v. 26. *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram, & præsit volatilibus cæli, & bestiis terræ, & piscibus maris.* Quasi scilicet idèd debuerit esse homo ad imaginem & similitudinem Dei, & quasi parvus Deus, ut animantibus istis dignè & congruè præesse posset :

quare & de illis disponit, eis utitur, illa destruit, ac si ea ipse creasset, essetque illorum Deus.

Quod si tam magnum est hoc, quid ergo erit hominibus ipsis principari ? Certè eò erit dignius, quò homo, in quem principatur, animantibus nobilior est. Qualis ergo erit prærogativa Divi Josephi habuisse sibi subditum ipsum Deum, cui omnia serviunt ? illius fuisse Dominum qui est omnium Dominus per essentiam ? Si Deus Moysi dixit, quia res illi erat cum Pharaone Rege Ægypti, *Ecce constitui te Deum Pharaonis*, Exodi cap. 7. vers. 1. Quid dicemus, quid cogitabimus de Divo Josepho, qui non in Regem, sed in Deum ipsum habuit imperium.

Et licet Christus non obedierit Divo Josepho nisi quatenus homo : nihilominus quia in Christo homo est Deus, & Deus est homo ex vi unionis hypostaticæ utriusque naturæ divinæ & humanæ, idèd quando homo in Christo paruit, dicendum est Deum paruisse, sicut dicimus Deum natum, traditum, passum, mortuum : Præterea cum in Christo unum tantum sit suppositum, una duntaxat persona, scilicet divina, idèd cum ex Philosophis *Actiones sunt suppositorum*, omninò sine ambiguitate dicendum omnes actus obedientiæ quos Christus exercuit, fuisse actus obedientiæ ipsius Dei : O qualis Entis supremi, Entis Entium, Dei dignatio, qui ita se humiliavit, ut etiam homini obedierit ! Sed ò quanta Divi Josephi dignitas, qui ita elevatus est, ut etiam Deum sibi subditum habuerit & obedientem !

Si quando magnus ille Josuè Iraelitici exercitus Strategus ex magnitudine fidei ad Solem conversus, ipsum in suo cursu, stupendo prorfus atque inaudito usque ad ea tēpora, & ab inde prodigio, stitit, ut suarum ipse cursum victoriarum prosequi posset, Scriptura Sancta dicit, non Solem huic eximio paruisse Duci, sed ipsum Solis Deum, quia nimirum nisi hic istum in suo orbe fixisset, proculdubio nunquam stitisset : & idèd eadem Scriptura non Solem, sed Deum ei obedisse miratur, & prædicat Josuè cap. 10. vers. 14. Quando cernimus hunc Dei Filium, Deum

Deum huic Patri obtemperantem, quando supremum mundi Opificem pauperis hujus Carpentarii iussibus obsequentem videmus, quando summum Deum, ante cujus conspectum fulgura procedunt & tempestates, euntem, venientem, sistentem, progredientem, & in omnibus ab hujus nuru hominis pendentem conspicimus; nonne ratio hæreat oportet, sensus stupeant, cogitationes confundantur, lingua obmutescat, ut in tantâ tantâ depreffione personæ, istius Patris magnitudinem miremur, & in humiliatone Dei sub homine, hominis istius sine pari elevationem veneremur.

XXI. Et verò quæ est illa obedientia quam Deus præstitit Josuæ Israëlitarum Duci, quamque Sacra Scriptura adeo exaggerat, si cum illâ quam Divo exhibuit Josepho comparatur? ibi tantum fuit mutuata, ut ita dicam obedientia: Nam Sol tota fuit illius causa, torum illius instrumentum: sed hic Deus ipse in propria substantiâ, in ipsâ suâ personâ homini obtemperat: ibi obedientia fuit tantum trium horarum, hic triginta annorum: ibi fuit pro Deo gloriosa, quia divinæ magnitudinem potestatis, & virtutem protectionis ostentavit, hic nihil pro Deo nisi humilitas & abjectio, dum interim tota gloria huic cedit homini, cui Deus ipse parer.

XXII. Porrò cum Christus ratione dignitatis suæ personæ abfolveretur ab omni creaturarum quarumcumque potestate, etiam paternâ, quamvis fuisset ex virili femine genitus, voluit tamen D. Josepho subditus esse. Primò, ut per hoc amplius manifestaret, nosque melius intelligeremus Sanctissimum illum Virum verè fuisse suum Patrem, cui, ut hoc nobis insinaret usque ad plenam persuasionem, exhibuit, sicut & Matri suæ tam humilem & exactam servitutem, ut ex hæc quoque subjectione ab omnibus Filius ejus judicaretur, quemadmodum vicissim Divus Josephus ex curâ suâ pro ipso quotidianâ facillè ejus Pater judicabatur. Secundò, ut ex hoc cognosceremus ad quam Divus Josephus erectus est magnitudinem, qui etiam Deum ipsum sibi habuit subditum.

In Scripturâ frequentissimè Deus **XXIII** vocatur Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob, &c. Deus ipse passim sibi idem nomen attribuit dicens, *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob*. Sed cur ita quæso? Profectò quia solummodò tres Viri perfectione præstantes Imperium Deo dignum efformare videntur: Vel id Gentilis & impius agnovit Nabuchodonosor, Daniel cap. 3. dum post vitum præsertionis trium puerorum Hebræorum ab igne stupendum prodigium exclamavit: *Benedictus Deus eorum*. Prosequitur que addens. *A me ergo positum est decretum, ut omnis populus, Tribus, & lingua, quæcumque locuta est blasphemiam contra Deum Sidrach, Misach, Abdenago disperat, non enim est alius Deus qui salvare possit*. Sed si ita est, ut dicit, pro ut verè ita est, quod non sit alius Deus qui salvare possit, ergo non debuit illum vocare Deum Sidrach, Misach, & Abdenago, sed Deum universæ creaturæ quem adorant Sidrach, Misach & Abdenago. Quare igitur tanti Numinis potentiam & imperium ad tres istos adolescentes contraxit? Responder Divus Chrysostomus homil. 6. ad populum. *Mundi Dominum ex tribus pueris vocat, non ipsius imperium sine concludendo*. Sed hoc quomodo; nisi quia in immensum extenditur Dei imperium, ac Deus ostentatur, dum trium Adolescentium fide & virtute præstantium Deus ostenditur. O Josephi ergò gloria ineffabilis! Si enim in immensum producit Dei imperium ex solâ trium puerorum subjectione quia Sancti erant & perfecti, vide quid censendum de divi Josephi gloria qui Deum ipsum, Dei que Matrem sibi subditos habuit.

Tertiò, voluit Christus esse Divo Jo. **XXIV** Josepho subditus, ut tibi non videatur mirum si homines hominibus subjecit, quando & ipse eis subditus esse voluit: Decuit certè, & multum decuit, ut hæc homini à Deo non denegaretur perfectio & prærogativa, ut alios regeret homines & gubernaret, quod videbatur debere esse propriū Dei. Cum bonâ gubernatione res ad finem & perfectionem suam ducantur, tantò melior erit gubernatio quantò major perfectio
à gu.

à gubernante rebus gubernatis communicatur: Et ideò Deus sic gubernat creaturas, ut ex his quasdam influat boni in aliis causas, non quia id per se ipsum efficere non valeat, sicut Reges, qui ideò per alios gubernant, quia per se ipsos non possunt omnibus intendere, sed ut gubernantibus communicet potestatem ac perfectionem amplio-rem, & ut ita dicam divinam: sicut Rex qui per Ministrum sibi charissimum & preciosum negotia perficit, quæ per se ipse facere valeret, ut Ministrum honoret, faciatque propter hoc ab aliis honorari.

XXV. Quartò, ut ab ipso disceremus obedientiam coecam, nec in Superioribus & Prælati inferioribus & subditi attenderent personam, sed Deum in ipso per autoritatem illi ab eo communicatam: Ecce enim Deus etiam homini obedit, cur non ergo homo homini? Et quid interest an per se, an per suos Ministros, an per homines, an verò per Angelos, an per Petrum, an verò per Joannem tibi placitum ejus innotescat? Act. c. 9. v. 7. & c. 10. v. 6 mittitur à Christo Paulus ad Ananiam, & ab Angelo Cornelius ad Petrum in Joppen: quare hoc? Nunquid non Paulum ipse, vel Cornelium Angelus docere potuit? Cur ergo mittitur hic ad Petrum, ille ad Ananiam? *Non designatur*, inquit Sanctus Augustinus in Psalm. 96. *per hominem docere, qui dignatus est homo esse.* Vult te ab homine discere, vult te homini ut sibi obedire: Noluit per se, quod potuit, quia voluit hominem honorare quem tu despicias, cum tamen pro eodem sit sive Deo, sive Angelo aut homini Dei nomine loquenti præstes aut neque obedientiam.

XXVI. Interim apparuit hic contra antiquam serpentis imposturam divina Philantropia, divinæque erga homines pietatis copia. Similes esse Deo per superbiam ambierant primi parentes: dæmon in serpente Deum illis hanc similitudinem invidere persuasit. Cum ecce hominem non tantum sibi similem reddidit factus ipse Deus Homo, sed etiam homini, qui ab initio ejus respuerat imperium sese subdidit: ac sic plus honoris & gloria Josepho & Mariæ humillimis accessit, quam

per superbiam Adam & Eva proto-
parentes ambierant.

CAPUT XX.

*Ex illâ Authoritate sublimi
Christum circumcidit,
eius nomen imposuit.*

DIUVS Cyprianus Martyr, vel ut alii placet, alius antiquus Author lib. de Cardin. Christi Operib. Serm. de ration. Circumcis. in init. indicat quod sicut mandatum fuit Israelitis ut octavo die parvulos suos circumderent, ita quoque eis mandatum fuisse ut eodem die eis nomen imponerent. Sic enim ait ibi. *Hoc*, (id est Circumcisionis Mysterium) *cum octava die jussu sit celebrari & nomen circumciso aptari, intimatum est iis qui digni Sanctorum consortio censebantur, quod eorum nomina scriberentur in Cælis, & æternæ beatitudinis, quam post vitam hujus septimanam octava consequitur, hæredes fierent & consortes, quicumque vitam innocentiam se Domino consecrabant.*

Non est autem intelligendum utrumque fuisse distinctè expressisque verbis præceptum, nam Genes. cap. 17. ubi lex Circumcisionis traditur, nulla fit mentio de imponendo nomine, sed hoc abinde in consuetudinem transit. Causam hujus rei tangit Venerabilis Beda in Lucam. Ab Abrahamo, inquit, exortum est ut die Circumcisionis nomen parvulis aptaretur, quia & ipse cum testamentum, id est foedus à Deo Circumcisionis acciperet, eadem prius die cum suâ conjuge nominis augmentum promeruit.

Potest etiam dici à lege Circumcisionis exortam fuisse istam consuetudinem veluti necessariam quâdam consecutione, ut docuit P. Suarez in 3. part. Divi Thomæ quæst. 36. art. 1. & 2. disp. 15. section. 2. Cum enim necessarium sit ut homines filiis suis nomina propria imponant, quibus ab aliis distinguantur ad socialis vitæ commoditatem & necessitatem, & ideò fixa esse debent & immutabilia: Hinc propter eandem met causas necesse est hanc impositionem